

Češka se v Černém velbloudovi setkává s Asadem

Monika Zavřelová
redaktorka MF DNES

Příběh české dívky v Sýrii, takový podtitul nese nová kniha nakladatelství Ikar. Jmenuje se Černý velbloud a napsala ji Kateřina Ash. O její totožnosti toho však příliš nevíme, knihu totiž vydala pod pseudonymem.

Odpověď na otázku, proč se česká autorka rozhodne vystupovat pod pseudonymem, je v tomto případě jednoduchá. Na bezmála 160

stránkách totiž rozehrává příběh, ve kterém mimo jiné figuruje bratr syrského prezidenta Bašára Asada Máhir nebo bývalý náčelník generálního štábu Syrské armády Daúd Radžha. Ten zemřel v roce 2012 během bombového atentátu v Damašku, kterým Ash knihu otevírá.

Nechce nikoho ohrozit

„Autorka si uvědomuje, že svoboda projevu a ztvárnění vlastního vnímání událostí nejsou hodnotami absolutními a skrytím své identity se chce vyhnout zásahu do osob-

nostních práv třetích osob,“ upozorňuje nakladatel na text, který má zčásti vycházet z autobiografických prvků. Bohužel není jasné, do jaké míry.

Ústřední hrdinkou příběhu je Sára. Ta v sedmnácti letech zjišťuje, že jejím otcem je vysoký syrský hodnostář. Jméno neuvádí. Životem jí však neotřese jen tato informace, ale také zjištění, že ji nevychovali biologičtí rodiče. Celou dobu se o ni starala matčina starší sestra. Matka totiž zemřela při porodu. To vše čtenář zjišťuje postupně. Autorka

pozadí událostí dává v retrospektivních kapitolách. A nutno podotknout, že to funguje. Žádná zmatení, jen snaha vyprávět co nejsrozumitelněji. Tato ambice je patrná v celé knize, která upouští od zbytečných popisů a soustředí se čistě na dialog a děj.

Ten se z velké části odehrává v Sýrii, kam se za svým otcem Sára rozhodne odjet. A v těchto momentech se setkává třeba s Máhirem Asadem. Jedná se o krátkou a upřímně řečeno trochu těžko uvěřitelnou výměnu názorů při ná-

vštěvě dostihových závodů. Je však známo, že život často přináší bizarnější situace, než jaké je člověk schopen vymyslet. Možná Ash opravdu čerpá z vlastní zkušenosti. Ve finále to však není podstatné.

Trochu méně patosu

Na co by si však měla v případě další knihy dávat pozor, je kumulace klíšé na jedné stránce. Děje se tak hlavně na začátku díla. Scény s klečící dívkou ve sprše, které stéká voda po mokřích pramíncích vlasů, jsou už trochu moc. Skoro to pů-

sobí, jako by se prvním pár desítkám stran nedostalo redaktorské péče. Pak už totiž příběh začne fungovat a bavit.

Českému čtenáři navíc otevírá dveře do trochu jiného, syrského světa, který se hodně liší od tuzemských představ. Už teď je jasné, že si kniha právě kvůli tomu najde mnohé kritiky. I to však k literatuře patří.

Černý velbloud
Kateřina Ash

70%